

(המשך מעמוד 15)

לאומי — תחת שם כדוי ובוזות גרמנית. היה זה מלצר שגילה לראשונה את כישורו של תמי: "הגוף שלך — בשבילי בטה", אמר לה. תמי צחקת, אבל חשבה פעמיים, ונוכרה בחלומות-הילדות שלה. לכן, כשפגשה ברקודן-העירום מיקו, לא הפתעה במיוחד כשה יעץ: "את לא בשביל מאמבו או סאמבה. את בשביל סטריפטיז. אז עוד לא דיברו על חשפנות. רק על השם הלועזי, סטריפטיז", נזכרת תמי, או נכון יותר כריסטאל. "התחלתי להתפשט, תחת הדרכתו המיקצועית של מיקו. בהתלהלה התרגשתי מכל הריקוד. הת- ביישתי נורא. אבל גם הייתי גאה. עכשיו אני רק גאה."

כך ניכסה תמי אלקיים לעולם הבידור, וכיוון שידעה תמיד להתאים את עצמה לנסיבות, לקחה את השם תמי צברה. עם מיקו, התפרסמה בתור רקדנית-הסטריפטיזו הישראלית הראשונה — והטובה ביותר. כל מועדוני-הלילה של שנות החמישים ביקשו אותה ואת חברה למחול, שילמו לה הון תועפות. בעיקר הופיעה בחינא-באר. תמי, מצידה, שכרה זמן ממושך על שמה כנערה בודה ובלתי-מתחברת לגברים. מיקו, שהתנור אף הוא מנשים, סתם שמר עליה.

***
"צברה" הופך ל"פאריס"

יום אחד קיבל הזוג הזמנה להופיע בתורכיה — ונעלם מן הארץ.

מאז ועד היום עברו עלי דברים רבים, סיפרה תמי. "הייתי לרקדנית ישראלית, אוריינטאלית, מאוד מבוקשת. התואר הי רשמי שלי היה, רקדנית אירוסית, וזה כתבתי גם על גייר-המכתבים שלי.

היו גם ימים קשים, אבל בדרך כלל הכל עבר חלק. עד שגם הקלף הזה ניגמר. ולי נימאס הטיפוס שלי הישן. "יום אחד, הייתי או בגרמניה, אמרתי לעצמי: את אוהבת שינויים. למה לא לשנות את עצמך מן היסוד, תמי?"

וכך נולדה כריסטאל פאריס. בהתחלה הייתה זו סתם כריסטאל, נערה בלוגנית, מיסטורית, אבל עם גוף מיוזרחי. "אלב בפאריס אמר לי אמרנני שצריך להוסיף משהו לכריסטאל. וצברה זה לא הולך עם שיער בהיר.

כך הפכתי לכריסטאל פאריס."

השינוי היה בזמן. באותה שנה הסי תונבו באירופה עשרות נערות-שחורמות-עור, יהודיות ולא-יהודיות, הלעיטו את הציבור בסיפורים על עברן כחיליות-צהל. אחת מהן אף לקחה לעצמה את השם צברה — בחיקוי בולט אחר דרכה של תמי אלקיים. "אבל אז זה כבר לא היה איכפת לי," מספרת תמי-כריסטאל. "באותו שלב כבר הייתי בדרכי לחיי החודשים."

***
הלורד שדה שמפניה

ה יום אלה מובילים דרך מסעדה מפר ארת בסטראנד הלונדוני, שם פגשה באקראי, באציל סקוטי בגיל הארבעים.

"הוא היה נהדר, עם המיבטא הקשה שלו והרקות הלבנות", מספרת תמי. "וכאשר שלח לי את המלצר עם קבוק שאמפניה, מבלי להעז לבוא בעצמו, לפני שאקרא לו — כבש את ליבי, תמיד אהבתי נימוסים."

הלורד הסקוטי, אחו העשירים והנכבדים שבאצילי האיים הבריטיים, היה כל-כך מנומס שעוד אותו לילה נראו השניים סובבים את מועדוני-הלילה של בירת אנגליה, למחרת נסעה איתו לאחות-הצייד שלו. וכעבור שבוע הופיעה בשבועון, כשסוכן פירוטמת זרין של תיאטרון ריינולדס הכניס, כפי הנראה, את הצלומי-הפולארודי המיידיים שידריו תמי צילמה, כשהיא בחברת האביר.

***
מוכירה גרמנית וזוהר צפוני

דבר גרם לשערווייה קסנה.

ה הלורד הגיש תביעה נגד העיתון, טען שהצילומים נסחטו ממנו, איים להגיש תביעת-פיצויים ענקית, אם שמו ישורכב ב- פרשה עם תמי.

"עד היום אנחנו ידידים", טוענת תמי, אבל הוא פוחד להיראות איתי בציבור. "איך שלא יהיה, הפרשה עשתה לעצמה כניפיים בלונדון. כריסטאל המשיכה להופיע בדיינולדס, לקחה לעצמה מוכירה גרמנית — בהתאם למעמדה ולהזוהתה החדשים — אבל המוכירה כותבת בגרמנית, לא הרבה יותר טוב מתמי עצמה: עם המון שגיאות-כתיב. אבל זוהי דאגתה האחרונה של בת סוחר-הבדים ממארוקו, שארבעת אחיה חיים בארץ: "אני מפורסמת, יפה ומאושרת", היא אומרת. נראית לעיני 28 שנותי. רואה את העולם. "ומעל לכל — אני נאמנה לאמנות שלי. מי יבוא אלי בטענות?"

(המשך מעמוד 19)

כך ארבל: "אנו יהודים מועטים, וכולם מבקרים זה את זה, כסימטת היהודים. אפילו הרבנית". כנראה כדי ללמוד את ההוי החילוני אצל החזור, נוכחה הרבנית גם בכמה אירועים חברתיים.

***

לא שאצל ארבל נערכו גם ביקורים אחרים לגמרי.

למשל: ביקורם של הקרואים למסיבה פרועה, שנערכה בבית שבו שוכן בית-העדות, בקומה התחתונה, ואורגנה על-ידי סטודנטית ביהמ"ת וחילונית בהחלט בשם מאיה מוהליבר.

למשל: שחקן תיאטרון אירי ומרעיו, שבאו לשנות ולערוך האפנינג ("ההתרחשות") ב- מקום; כשארבל צובע את גופו המעורטל של השחקן במכחוליו וואקלין מגישה מש- קאות ומחליפה תקליטים סוערים.

למשל: מסיבה בה השתתפו אנשי-חברה ועיתונאים תל-אביבים, אשר כללה זלילה, שתייה כהלכה וריקודים סוערים, אשר הרח החיה בהם הייתה דווקא זקלין, עוזרתו של ארבל. על המסיבה שנסתיימה עם זריחת השמש אמר אחד החוגגים מתל-אביב: "לו היו לארבל שכנים יהודיים מוזן היו מוזמי גים את המשטרה."

למשל: סטודנטיות צעירות ועלילות, שבאו בשעת לילה, לפקוד את הבית. מעיר ארבל: "סתם יודים וידיות. גם אתם, כתבי השבוע עון, הייתם יכולים לבוא."

למשל: בחוריישיבה למיניהם. מעיר ארבל: "אין אצלי מסיבות. ממילא לא מבקרים במסיבות."

***

ב ינתיים גם התחית ארבל משהו מכל העניין, מלבד התרחשויות ומסיבות-רעים — אורגיות-הקדושה-המוזיפת השאירה כידיו כאלף לירות.

סכום זה הוקצב לו על-ידי ד"ר כהנא — באמצעות אלדע מריעון — לעיצובו הגראפי של בית-העדות. אלדע, מצידו, קיבל אף לירות נוספות לעצמו.

לכבוד הצלחה זו, ולכבוד יום הולדתה של אשתו עמליה, ערך ארבל מסיבה בסטודיו שלו שברחוב היהודים מס' 1.

דווקא מהוגנת: "רקדנו רק טאנגו." הוא מצטדק.

לקול צלילו של הטאנגו, יכולים המסובים להתבונן בספרי-התורה שהיו שייכים לאביו של שלמה נזחיל כהנא, מי שהיה רבה של שכונת היהודים, בתשמישי קדושה ובריהוט חרוש שנלקח מהר ציון.

לאור הנרות והנורות המאירות גם על גופות מעורטלים וצבועים ברבגוניות, יכר לים הם להסתכל על בחורי הישיבה התמי מים, הפוקרים את החור הסמוך, ועל פניה הטהורות של הרבנית חיה סטל היפה, אשת רב ישיבת הכותל.

***

מעיר אלדע מריעון, טלפונית, באוזני מכתב העולם הזה:

"אינני רוצה להכחיש או להעלים דבר. אדבר — אבל רק בארבע עיניים.

"הייתי היהודי הראשון ברובע העתיק. בניתי מוזיאון וליקטתי אבנים. לבדי יש לי הסכם עם ד"ר כהנא. יש לו זכות לפקד על כל מסיבה שתיערך במקום. והכוונה למסר- בות מהוגנות, ספרותיות, יפות. לאו דווקא דתיות."

"בבית-העדות לא היו מסיבות-חשק. אני אחד האנשים הניבויים ביותר שישנם. ובוה אני מתכוון שאנקוט בכל האמצעים החוקיים, אם תשמעו.

"כל ההשמצות שקר וכזב. זוהי פגיעה זדונית במקום. ארבל שכר ממני, בסך הכל, פינה מהמקום.

"כל הכבוד לד"ר כהנא, שהיה חלוץ המאמץ. אבל עכשיו יש ועדה ציבורית שתפקח על המקום. בקרוב תשמעו את השמות."

לכתב העולם הזה נודע, שבין יוזמי הי ועדה נמצא יהודה תמיר, יועץ ראש-הממש- לה לאיכלוס ירושלים. ברור שבכנות הוועדה סלסל את ד"ר כהנא, הבלתי-רצוי על כל הגורמים.

מה שלא ברור הוא, אם גם ועדה זו תמשיך לתמוך בפיקציה הפסבדו-דתית ו- הצבועה ששמה — בית-עדות או תאטרון לישראלים, יהודים כערבים, אמנים כסתם בני-אדם, לחיות בשקט וללא בעיות באחד המקומות הנהדרים ביותר של הארץ.

אחת משתי האחיות-הבוהמיות הירו- שלמיות, מאיה ואילנה, העורכות אורגיות, מדי שנה. אשתקד: אצל שלמה באום, פעיל רפ"י, שחשף בית בשכונת אבו-שור.

לילה

עם אידי

פיתוי חי היא אדר נסת, דונסנים איסלית-ישראלית, השחקת אב שחם סדונמי ניות חדות, שלכבודן נערכם מסיבות-החוללות, בטרם. אדר, בעלפ מפעל הבוהמי, היא דסות בולטת בחייה-הלילה הישראלים, מרבה להופיע בתלבושות ססגוניות.